

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 153/2506

อัยการจังหวัดปัตตานี โจทก์ นายยะโกะ แบปาซา จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 233, ป.อ. มาตรา 238, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 195, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 200

ย่อ / หลักกฎหมาย

1. คดีที่ศาลอุทธรณ์ยืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ย่อมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 2. อย่างไรก็ดี ฎีกาตอนที่ว่าตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 นั้นเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้และ 3. จำเลยจะผิดมาตรา 238 ประมวลกฎหมายอาญานั้น ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้นเป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสแต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ชี้ขาดเสียแล้วว่า การที่รถคว่ำคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส ไม่ใช่เนื่องจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรืออีกนัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น หาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ จึงลงโทษตามมาตรา 238 ไม่ได้ (ข้อ 2,3 ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 18/2505)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถส่งคนโดยสารและของเกินจำนวนที่ายทะเบียนกำหนด และมีการบรรทุกน่าจะเป็นอันตรายแก่คนโดยสารในยานพาหนะนั้น ทั้งขับรถเร็วเกินอัตรา เป็นการประมาท ทำให้คนตายและบาดเจ็บ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59, 233, 238, 239, 291, 300, 390, 90, 91 ฯลฯ จำเลยให้การว่า ไม่ได้ขับรถประมาท เหตุเกิดขึ้นเพราะยางในรถยนต์ระเบิดเป็นเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยบรรทุกของและคนโดยสารเกินอัตราและขับรถด้วยความเร็วสูง ยางระเบิด รถแฉลบตกลงข้างถนน เป็นเหตุคนตายและบาดเจ็บ พิพากษาว่าผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯ มาตรา 4 ให้จำคุก 4 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นบทหนัก โจทก์อุทธรณ์ว่าต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238 วรรคแรก จำเลยอุทธรณ์ให้ยกฟ้อง หรือลงโทษเบาและลดโทษให้จำเลย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รถถึงหลักกิโลเมตรที่ 9 ยางล้อหลังระเบิด รถวิ่งแฉลบตกถนน เป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นการประมาทเห็นด้วยกับศาลชั้นต้น ข้อที่จำเลยให้ลงโทษเบา นั้น ยังไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บถึง 40 คน ข้อที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ความผิดของจำเลยเข้าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 233 ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238 วรรคแรกศาลอุทธรณ์เห็นว่ายังไม่พอฟังว่ามีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น และเห็นว่าข้อเท็จจริงกลับได้ความว่าจำเลยขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่

คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับรถของจำเลย ที่ศาลชั้นต้นไม่ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233, 238 ชอบแล้ว พิพากษายืน โจทก์ฎีกาว่า ไม่เห็นพ้องด้วยใน
การที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตามมาตรา 233, 238 โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมี
การบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น เข้าเกณฑ์ความผิดมาตรา 233 แล้ว
ศาลชั้นต้นจึงรับว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน
ตามศาลชั้นต้นจำคุกจำเลยไว้ 5 ปี โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ปัญหาฎีกาของโจทก์นี้เป็นปัญหา
ข้อกฎหมายที่ศาลฎีกาจะพึงรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ปัญหานี้ได้ปรึกษาในที่ประชุมใหญ่แล้วเห็นว่า
ฎีกาของโจทก์ตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของ
จำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าหลักเกณฑ์ความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 แล้วนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้น
โจทก์ฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์รับฟังมานั้น
จำเลยมีความผิดตามมาตรา 233 หรือไม่ คดีนี้ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยบรรทุก
คนโดยสารเกินอัตราถึงกับต้องเกาะข้างรถ ท้ายรถ ชนหลังคา และยังมีน้ำแข็งก้อนใหญ่บรรทุกไป
ด้วยสีกว่าก้อน ข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ฟังมาว่า รถยนต์คันนี้ได้มีการบรรทุกจนน่าจะเป็น
อันตรายแก่คนในยานพาหนะนั้นตามความในมาตรา 233 นั้นแล้วจำเลยจึงมีความผิดตาม
มาตรา 233 แต่จำเลยจะมีความผิดอันจะถูกลงโทษตามมาตรา 238 หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า จะผิด
มาตรานี้ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่
ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงเสียแล้วว่าภายหลังที่ได้
มีการบรรทุกทุกคนโดยสารเกินอัตราดังกล่าวแล้ว จำเลยก็ได้ขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับ
คนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจาก
การขับของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้ว่า จำเลยขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้
มาก ทั้งนี้ ก็เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงไว้แล้วว่า การที่รถคว่ำและคนโดยสารตายและ
ได้รับอันตรายสาหัสนั้น ไม่ใช่เนื่องมาจากเหตุที่บรรทุกทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องมาจากเหตุที่
จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาทหรืออภัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่
คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้นหาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตาม
มาตรา 233 นั้นไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงย่อมยุติโจทก์จะฎีกาคัดค้านไม่ได้ และศาลฎีกาก็จะรับฟังเป็น
ประการอื่นมิได้ฉะนั้น คดีนี้จึงไม่มีทางที่จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 238 ได้ พิพากษาแก้
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ว่า จำเลยผิดมาตรา 233 แต่บทที่ลงโทษจำเลย และการกำหนดโทษ ให้
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทุกประการ

องค์คณะ

ประกอบ หุตะสิงห์ · เชื้อ คงคากุล · สนิท สุมาวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/153/2506>